

Natura morta

Jordi Faura

Introducció / Gerard Vàquez

TEATRE
bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca

ESCENA I
FORMIGUES AL JARDÍ

(*Al jardí de la família. JOSEF truca per telèfon.*)

JOSEF. Thomas, m'hauràs de perdonar, però necessito saber-ho amb temps perquè m'he d'organitzar.
No és fàcil marxar tan lluny.
Exacte, de l'1 al 15 està bé.
T'encarregues tu dels bitllets, eh?
Molt bé.
Sí, al mateix hotel és una bona idea.
Sí, fantàstic.
És veritat, era molt tranquil i... *plaent*.
Escolta, Thomas, sento pressionar-te tant amb aquest tema, però ho necessito; em cal, relaxar-me una mica o em tornaré boig.
Pitjor encara, m'agafarà un atac d'alguna cosa i...
Sí, suposo que sí, tens raó, a la nostra edat ens hem de cuidar.
Saps què és el que m'agrada més d'anar allà?
Que és a l'altre costat del món.
Això és, exactament, el que em cal.
No, aquesta no puc, però ens veiem un dia de la setmana que ve per acabar d'organitzar-ho tot.

Adéu. Cuidat. (*Penja el telèfon. Pausa.*)
Thomas, tinc una plaga de formigues al jardí.

ESCENA II

PLORS

(Masmorra en un soterrani. Dos nadons embolicats idènticament: l'un plora sorollosament, l'altre resta immòbil. ELISABETH llegeix un conte dirigint-se només al nadó que plora.)

ELISABETH. «...i la bruixa va anar assassinant totes i cadascuna de les princesetes, una per una, les degollava, es bevia la seva sang i posava el seu cos mort en una barca per creuar la llacuna estígia per sempre més.»

Plora.

Plora més.

Més.

Has de plorar tant com puguis, petit meu.

Has de plorar fins a esgotar-te, fins que els teus petits músculs no puguin suportar-ho més i es desfacin.

Plorar fins que t'esclatin coll i ulls i orelles i rebentis per dins i per fora.

Has de fer molta llàstima amb la teva cara *groga, blava, verda, lila*.

«I a l'altra banda del riu, vigilant les portes de l'infern, el Ca Cèrber, un gos que era un monstre amb tres caps i cua de serp. I moltes altres serps li naixien del llom.»

Quina sort que has tingut.
Has nascut prou malalt i petit i dèbil.
Absolutament indefens.
Mig mort i mig viu.
Però has nascut.
Saps què faria jo, si fos al teu lloc?
Plorar i plorar i plorar fins a esquarterar el formigó i
l'acer i la pedra i la fusta i la terra, plorar fins a re-
bentar-ho tot i veure la llum, petit meu.
Has de plorar tan fort com puguis i sense parar.
Pensa només a plorar fins a rebentar.
«I Cèrber, aquell dimoni del pou, aquell gos guardià,
s'assegurava que els morts no sortissin i que els vius
no poguessin entrar.»
Plora, plora, plora, plora...

ESCENA III
CALMA AUSTRÍACA

*(Menjador. JOSEF observa com LISA toca el violí.
JOSEF fa un gest, LISA s'atura.)*

JOSEF. Vine aquí. *(LISA s'apropa a JOSEF.)*

Apropa't més. *(LISA s'hi apropa.)*

Algun dia seràs una violinista excel·lent. *(JOSEF li fa un petó a la galta.)*

Però encara falta molt perquè aquest dia arribi.

Torna allà i segueix tocant.

LISA. Estic cansada.

JOSEF. Has de seguir assajant.

LISA. Però...

JOSEF. La repetició és la clau de la perfecció.

(LISA torna a tocar el violí. S'atura un altre cop.)

LISA. Necessito parar una estona.

JOSEF. No.

LISA. Em fa mal l'espatlla.

JOSEF. Pago classes de violí cada setmana.

LISA. Sí.

JOSEF. I pagaré un intensiu a Salzburg aquest estiu, oi?

LISA. Sí.

JOSEF. Doncs vull sentir allò que pago.

Toca per a mi.

LISA. Sí.

(LISA torna a tocar el violí.)

JOSEF. Així.

Així.

Millor, ara millor.

(LISA s'atura.)

LISA. Papa, puc anar a dormir a casa l'Stefanie?

JOSEF. Quan?

LISA. Aquesta nit.

JOSEF. Per què?

LISA. Hem de fer un treball.

JOSEF. Qui?

LISA. L'Stefanie, la Mareike i jo.

JOSEF. I per què necessites quedar-t'hi a dormir?

LISA. Perquè hem de treballar tota la nit i a casa la Mareike tampoc no hi podem anar.

JOSEF. Per què?

LISA. La seva àvia està molt malalta.

JOSEF. S'està morint?

LISA. Em sembla que sí.

JOSEF. Què li passa?

LISA. No ho sé, però diuen que no li queda gaire temps.

JOSEF. Quants anys té?

LISA. Uns 80, més o menys.

JOSEF. De què és el treball que heu de fer?

LISA. Biologia.

JOSEF. Què, de biologia?

LISA. Sobre l'adaptació al medi dels animals.

JOSEF. Crida el teu germà.

LISA. Alexander, vine aquí! *(Pausa breu.)*

Alexander, el pare et crida.

(Entra ALEXANDER corrents.)

JOSEF. Asseu-te aquí i escolta com toca la teva germana.

ALEXANDER. Sí, pare.

(JOSEF fa un gest i LISA comença a tocar el violí.)

JOSEF. Alexander, aquesta nit la teva germana ha de fer un treball de biologia.

Ho sabies?

ALEXANDER. No, pare.

JOSEF. A casa d'una amiga.

Ho sabies, això?

ALEXANDER. Tampoc.

JOSEF. Doncs és així.

Escolta, Lisa, per què no ens expliques a l'Alexander i a mi quin és el tema del treball?

LISA. L'*Spinochordodes tellinii*.

JOSEF. Què és l'*Spinochordodes*...?

LISA. Un paràsit; un petit cuc que quan és una larva creix dins el cos d'un insecte terrestre, una formiga, per exemple, però quan es fa adult ha de viure a l'aigua.

JOSEF. I?

LISA. Com que per viure necessita canviar de medi, de la terra a l'aigua, ha desenvolupat la capacitat d'influir en les decisions de l'animal que parasita.

JOSEF. Com?

LISA. Fa que l'insecte es llanci a l'aigua i mori ofegat.

JOSEF. L'obliga a suïcidar-se?

LISA. A tots.

JOSEF. Eutanàsia col·lectiva.

LISA. La formiga mor i el paràsit abandona el cos del seu amfitrió.

A vegades, la gent es troba la piscina plena de formigues mortes i no entén res.

I decideixen netejar-ho tot: treuen les formigues i filtren l'aigua i es pensen que tot està immaculat, però la piscina continua plena de cucs minúsculs, gairebé invisibles, que neden entre ells sense que se n'adonin.

JOSEF. Interessant, oi, Alexander?

ALEXANDER. Molt.

JOSEF. Saps què, tinc un dubte.

A veure si em pots ajudar.

ALEXANDER. Sí.

JOSEF. Tu què creus, ha de fer un treball de biologia o vol passar-se la nit bevent i fumant amb les amigues?